

РЕШЕНИЕ

№ 2675

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2603** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. В. С., чрез пълномощника адв. К., срещу решение № 20003321/13.01.2022 г., постановено по НАХД № 913/2021г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 136-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 513р-105370/07.12.2020 г., издадено от директора на СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето /ЗЗдр./, е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 300 лева, за нарушение по чл.209а, ал. от ЗЗдр.

В жалбата са изложени аргументи за неправилност на въззивното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, в противоречие с доказателствата по делото. Сочи се, че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не е посочено точното място на извършване на твърдяното нарушение, както и, че по време на проверката жалбоподателката е била с шал на врата. На последно място се излагат съображения за недоброто ѝ финансово състояние. Прави се искане за отмяна на постановеното от СРС решение, съответно отмяна на издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касация – СДВР, редовно призовани, не изпращат процесуален

представител. В представено писмено становище молят съда да потвърди изцяло обжалваното наказателно постановление, като правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с доказателствата по делото, при липса на допуснати нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Молят за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура намира, че жалбата е неоснователна, моли атакуваното решение на СРС да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XXIV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Въззивния съд правилно е установил следната фактическа обстановка:

На 26.10.2020г., около 14,20 часа, в [населено място], в мотриса № 2024 на Столичното метро, където се намирали и други хора, на метростанция „Св. К. О.“, полицейските служители В. Д. и И. З. констатирани, че жалбоподателката пътува без защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата, въпреки обявената в страната извънредна епидемиологична обстановка. На въпроса на служителите на СДВР поради какви причини е без предпазно средство, жаб. С. се държала арогантно с тях, като им казала, че няма откъде да си закупи маска. За така установеното нарушение, на 26.10.2021 г. св. Д. съставил акт за установяване на административно нарушение по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗДр. и Заповед на министъра на здравеопазването № РД01-609/21.10.2020г. Въз основа на така съставения акт, на 07.12.2020 г. е издадено оспореното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, с което е потвърдил наказателно постановление.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗЗДр. в приложимата редакция при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. В съставения акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление е посочена Заповед №

РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването, с която са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. 7 от същата, е въведено и задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти,

църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.). Безспорно от гласните доказателствени източници по делото – показанията на св. Д. и З. се установява, че касаторът е заварен на 26.10.2020 г. на закрито обществено място в [населено място], в транспортно средство – моторна М. № 2024, без поставена маска или защитно средство, покриващо носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведени с акт по чл. 63, ал. 1 от ЗЗдр., поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му на соченото основание. По делото не са налице доказателства удостоверяващи, че по време на проверката жалб. С. е била покрила носа и устата си с шал, така както се твърди по време на устните състезания пред касационната инстанция. Съдът не констатира и нарушение на л. 43, т.4 и чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН / в приложимата редакция ДВ бр. 13 от 14.02.2020 г., в сила от 14.02.2020 г./, тъй като точно и конкретно, както в акта, така и в наказателното постановление е посочено местоизвършването на нарушението. Доводите относно влошеното финансово състояние на касатора са неотнормисими, относно правнорелевантните за делото обстоятелства – факта на извършване на нарушението и неговия автор. Това твърдение е отчетено от административнонаказващия орган, чрез определянето на минимално по размер административно наказание. В касационната жалба не са релевирани конкретни доводи в какво се състои твърдяното съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Дори да се приеме невъзможност на защитата за участие при провеждане на съдебното следствие пред въззивния съд, предвид приложените болнични листове, по делото не са налице данни СРС да е бил уведомен по какъвто и да било начин, като напр. чрез молба, лично явяване на жалбоподателя, или по друг начин чрез отдалечен контакт. Следва да се подчертае, че тези медицински документи са представени за първи път пред касационната инстанция.

Не са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незачитане на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град. При субсидиарното действие на НПК, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело. Поради това и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН, вр.чл.37 от Закона за правната помощ, вр.чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ, сторените от СДВР разноски за юрисконсулско възнаграждение, в размер на 80 лева, следва да бъдат възложени в тежест на жалбоподателя. Определянето на разноските в минималния на предвидения в закона размер, съответства на характера на делото,

което не се отличава с фактическа и правна сложност и обема на осъществената по него юрисконсултска защита.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XXIV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20003321/13.01.2022 г., постановено по НАХД № 913/2021г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав. ОСЪЖДА Р. В. С. ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], № 5Б, вх. Г, ап.19, да заплати на СДВР направените по делото разноси, в размер на 80 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.